

Lăutarii diavolului

Raul Constantinescu

LĂUTARII DIAVOLULUI

La răscruci la Hanul Bron,
șoptește vântul o poveste
uitată de bătrânul Hron',
de-un chef cum nu mai este...
...În decemvire înspre seară,
nins veni-un strein ciudat;
un sac plin cu guldeni cară;
la făgădău intră deodat'.

În jur oameni de viță bună
se-ospătau și beau vin pe-alese;
lăutarii le cântau în strună,
tinere nurlii serveau la mese.
Strinul diblașilor le zise drept,
sunând galbenii în mână:
- Să cântați la nuntă vă aștept
La Hanul Bron dintre hotare!
Ospățul ține-o săptămână,
plata - săcui de guldeni floare!

Ș-un galben le dădu arvună,
brusc nevăzut fu omu-n clipă...
zicașii, cinci, toți împreună
plecară înspre Bron în pripă,
aclo unde-o tidvă-n vânturi
în vârful de par rânjește, țipă,
semănând groaza-n pământuri.
Duc trâmbiți, dobe și higheghi,
prin aspru vânt cu ele-n cârcă,
că nu mergeau la vreun priveghi,
ci la hanul de sub hârcă...

Se mișca-n par craniul în vânt,
auind a pustiu și-a moarte
când lăutarii în orând
bat în poarta ce-i desparte
de petreceri și chef mare;
sclipeau geamuri luminate...
Târziu negru străjer răsare:
- Să-i sece mâna cui mai bate!

Ciucay pe rând în han îi lasă;
petrecerea vuia în toi...
urcându-i pe o-naltă masă:
- Ziceți până-n ziua de apoi!
Scoteau arcușele scânteii
și trâmbiți suiau hanu-n slavă...
rîureau sudori reci pe ei,
în damf de vin, fripturi la tavă.

Ce dueduci suave, ce berbanți
zburau în valțuri, bolerouri...
trecea noaptea danț după danț,
îmbrățișări, săruturi prin rondouri...
Ca din pământ și mirii se iviră
în aur și diamante poleiți;
la făpturi și gând se nimeriră
la copite, coarne potriviti...

Se ospătau cu negre gheare
guri de drăcoice necurate;
zise Sotea cel mai mare:
- La diblași să dați bucate!
La gât le-atârână săcuiul
cu galbenii grei de aur;
le fixă în frunte tuiul
chezarelor Frunze de laur...

Le-ntinse tava cu friptură
și luară toți câte-o ciozvârtă,
dar când o duseră la gură,
doar aer gura poa' să-nvârtă...
Apoi tava cupelor cu vin...
vai! când le duceau la gură,
paharul gol e din senin...
sleiți cântau făr-de măsură...

Până-n grinzi săreau vrăjtoare,
lung huhurezi huiiau arar;
aveau aripi la picioare;
pe podele sânge, oase, jar...
Însuși Asmodeu zbura în dans
cu Talpa Iadului bătrână;
se clătina lumea-n balans
și hanul se lăsa pe-o rână...

- Cântați!, le zise Sarsailă,
pân' prăbuși-s-or toate cele!
Diblașii zdrăngăneau în silă,

mult istoviți, cu mâini rebele...
Când pe cer se iviră zorii
și-n geamuri răsunau cocoșii,
în nori pieriră dansatorii –
umbre-n răsărituri roșii...

Diblașii-n somn căzură frânți
și se treziră-n grajd pe paie...
în săcui nu galbeni și arginți,
bălegar doar și gunoaie...
Vua vânt prin geamuri sparte,
ei de spate erau țepeni;
de păcăleală-avură parte
și-au rămas pe viață dreveni.

Ruină-i hanul în câmpie,
doar câini urlând, plâns de ciuvică...
istoria-i nimeni n-o mai știe...
drumeți când trec, privesc cu frică
părăginite ziduri, arse porți
sub tidva ce-n vânt mai joacă...
lăutari sub cruci sunt astăzi morți –
nume-n vânt sub promoroacă...

Hațeg, 22 octombrie, 2016
Raul Constantinescu